

Naar hun overhovedet havde kunnet faa sig til at besøge Kærsholm, saa længe Per endnu var her, skyldtes det udelukkende de glemte Handsker, som hun ikke vovede ligefrem at sende Bud efter og dog absolut ønskede at faa tilbage. Det havde været hende en virkelig Lidelse at tænke paa, at hun havde en Hemmelighed sammen med denne fremmede Mand, at noget, der tilhørte hende, var i hans Besiddelse, laa fremme paa hans Bord eller maaske var gemt i hans Lomme som en Slags Fortrolighedspant.

Hun var da heller ikke saa saare bleven ene med ham et Øjeblik efter Frokosten, før hun busede ud med sit Forlangende.

Per saae lidt paa hende. Han havde i Grunden tænkt at udbede sig Tilladelse til at beholde det betroede Gods som en Erindring, men han kunde ikke faa det sagt. Hun saae saa alvorlig ud, og — som han før havde mærket — der var noget over hende, der fik alle Galanterier til at slaa Klik paa Tungen.

Saa bukkede han tavs og gik bort for at hente Handskerne i sin Stue.

Da han kom tilbage og endnu fandt hende ene — Hofjægermesterinden havde straks efter Frokosten gjort sig usynlig — dristede han sig til at foreslaa hende en Spaseretur i Haven. Inger overvejede et Øjeblik men kom til det Resultat, at hun ikke godt kunde sige nej uden at være uhøflig. Imidlertid sørgede hun for, at de ikke fjernede sig længere fra Verandaen, end at Hofjægermesterinden kunde se dem, naar hun kom tilbage.

Nogen egenlig Samtale blev der ikke ført; der-til var de hver for sig for optaget af deres egne